KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 26. FEBRUAR 1981[1]

Arbed SA m.fl.
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Kvotasystem for stålproduktionen, Arbed«

Sag 20/81 R

I sag 20/81 R

1. ARBED SA, Luxembourg,

2. STAHLWERKE RÖCHLING-BURBACH GMBH, Völklingen,

3. NEUNKIRCHER EISENWERK AKTIENGESELLSCHAFT, VORMALS GEBRÜDER STUMM, Neunkirchen,

ved advokaterne Arved Deringer og Jochim Sedemund, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Faber, Arbed SA, avenue de la Liberté, Luxembourg,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER ved juridisk konsulent H. Matthies, bistået af professor E. Grabitz, Freie Universität, Berlin, og med valgt adresse hos O. Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgte,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

1 — Processprog: Tysk.

KENDELSE

Sagsfremstilling

I — Sagens baggrund

1. Kommissionen indførte ved generel beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291/1) et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien.

2. Ifølge beslutningens artikel 2 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for de i samme artikel nævnte og i bilag I til beslutningen nærmere definerede fire grupper valsede produkter.

3. Ifølge beslutningens artikel 3 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter »for hver virksomhed« på basis af virksomhedens referenceproduktion som omhandlet i artikel 4 og ved på denne referenceproduktion at anvende de i artikel 5 omhandlede reduktionssatser. I artikel 1, stk. 3, i beslutningen anføres dog, at en gruppe af virksomheder, som er koncentreret i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, ved anvendelsen af beslutningen, dvs. såvel ved beregningen af referenceproduktionen som ved fastsættelsen af de deraf afledte produktionskvoter, betragtes som en enkelt virksomhed, selv om disse virksomheder er beliggende i forskellige medlemsstater.

4. Artikel 4, nr. 1 og 2, i beslutningen indeholder de almindelige regler for beregningen af den kvartalsmæssige referenceproduktion af såvel valsede produkter som råstål. Disse bestemmelser har følgende ordlyd:

»1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionstal i referenceperioden«.

5. Artikel 4, nr. 3, 4 og 5, beskriver særlige tilfælde, i hvilke referenceproduktionen og dermed produktionskvoterne forøges. Ifølge artikel 4, nr. 3, skal Kommissionen efter en række nærmere bestemte kriterier øge referenceproduktionen for de virksomheder, i hvilke den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 har ligget 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979.

I artikel 4, nr. 5, bestemmes, at Kommissionen for at tage hensyn til omstruktureringen øger referenceproduktionen:

»— dersom den samlede produktion af de fire produktgrupper i en virksomhed i en referenceperiode ligger under produktionen i samme kvartal af 1974, og

— dersom virksomheden for det regnskabsår, som afsluttes i 1979, har haft et overskud, som er opført i årsberetningen eller anmeldt til de nationale offentlige myndigheder, hos hvem virksomheders årsregnskaber deponeres.

I så tilfælde forøger Kommissionen referenceproduktionen, så der nåes et samlet tal svarende til produktionen i det tilsvarende kvartal af 1974«.

Det sagsøgende selskab Röchling påberåber sig nr. 3, de sagsøgende selskaber Arbed og Neunkircher Eisenwerk påberåber sig nr. 5.

6. I medfør af artikel 5, stk. 1, i den generelle beslutning nr. 2794/80, som ændret ved artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 3381/80/EKSF af 23. december 1980 (EFT L 355, 1980, s. 37) fastsættes reduktionssatsen i forhold til referenceproduktionen således:

Valsede produkter		
Gruppe I	Coils og varmvalsede bånd valset på specialvalseværker	27,73 %
Gruppe II	Kuartoplader og universalstål	22,76 %
Gruppe III	Svære profiler (spunsvægjern, bredflangede bjælker, andre bjælker og profiler, skinnemateriel)	19,59 %
Gruppe IV	Lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål)	27,64 %
Råstål		26,18 %

7. I beslutningens artikel 14 bestemmes, at såfremt de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved beslutning nr. 2794/80 og de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, kan denne forelægge sagen for Kommissionen. Kommissionen gennemgår sagen så hurtigt som muligt i lyset af målene for beslutningen, og tilpasser om fornødent dennes bestemmelser. I artikel 9 bestemmes endelig, at virksomheder, som overskrider deres produktionskvota, pålægges bøde.

8. Kommissionen fastsatte ved individuel beslutning af 19. december 1980, der blev bekræftet ved telex af 30. december 1980, følgende produktionskvoter for hele Arbed-koncernen for tidsrummet 1. januar - 31. marts 1981:

	Reference				Reduktion	Kvota 1. kvartal 1981
	Januar 1980	Februar 1980	Marts 1980	I alt		
	ton	ton	ton	ton	%	ton
Valsede produkter						
Gruppe I	328 715	312 946	333 405	975 066	27,73	704 680
Gruppe II	2 917	6 473	2 647	12 037	22,76	9 297
Gruppe III	146 944	135 038	157 241	439 223	19,59	353 179
Gruppe IV	312 100	332 737	328 373	973 210	27,64	704 215
I alt I-IV	790 676	787 194	821 666	2 399 536		1 771 371
Råstål	1 040 659	966 951	1 076 484	3 084 094	26,18	2 276 678

II — Skriftvekslingen

1. Ved stævning indgået til Domstolens justitskontor den 4. februar 1981 har *de sagsøgende selskaber* anlagt sag med påstand om delvis annullation af beslutningerne af 19. december 1980, henholdsvis af 30. december 1980, om fastsættelse af deres produktionskvoter for 1. kvartal 1981. Selskaberne finder, at disse beslutninger er i strid med en række bestemmelser i EKSF-traktaten, med artikel 4, nr. 3 og 5, og artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF, samt med ligebehandlingsprincippet, for så vidt

a) der ved beregningen af referenceproduktionen og produktionskvoterne lægges et fejlagtigt virksomhedsbegreb til grund, der er uforeneligt med artikel 4, litra b), artikel 58, stk. 2, samt artikel 80 i EKSF-traktaten;

b) de sagsøgende selskaber Arbed og Neunkircher Eisenwerk på grund af dette fejlagtige virksomhedsbegreb er ude af stand til at påberåbe sig de i artikel 4, nr. 5, omhandlede kvoteforhøjelser, som de kunne have stillet krav om, såfremt deres referenceproduktion og deres kvoter var blevet individuelt fastsat;

c) det sagsøgende selskab Röchling-Burbach på grund af samme forhold afskæres fra at få kvoter forhøjet i medfør af artikel 4, stk. 3, hvilket det på sin side ellers havde kunnet kræve både for valsede produkter og for råstål;

d) Kommissionen ikke ved udstedelsen af den anfægtede beslutning har taget de vanskeligheder i betragtning, som anvendelsen af de nævnte bestemmelser i den generelle beslutning påfører de sagsøgende selskaber, og det skønt den ifølge beslutningens artikel 14 er forpligtet hertil.

2. Efter en korrekt beregning skulle referenceproduktionen forhøjes, og

produktionskvoterne for 1. kvartal 1981 følgelig forøges som følger:

ad a) Produktionskvoterne for koncernens virksomheder skulle ved anvendelse af artikel 4, stk. 1, sammenlagt blive 54 252 ton højere end de kvoter, den samlede koncern har fået tildelt.

ad b) Ved anveldelse af artikel 4, stk. 5, skulle kvoterne for de sagsøgende selskaber Arbed og Neunkircher Eisenwerk forhøjes med henholdsvis 210 972 ton og 34 470 ton.

ad c) Ved anvendelse af artikel 4, stk. 3, skulle kvoterne for det sagsøgende selskab Röchling-Burbach forhøjes med 163 583 ton råstål og med 131 684 ton valsede produkter.

3. De sagsøgende selskaber har den 4. februar 1981 i medfør af artikel 39 i EKSF-traktaten samt artikel 83 i Domstolens procesreglement indgivet en begæring om foreløbige forholdregler. I begæringen påstås sagsøgte »tilpligtet« at forhøje »de sagsøgende selskabers referenceproduktion og dermed deres produktionskvoter for 1. kvartal 1981 med i alt to tredjedele af de i stævningen angivne mængder.«

4. *Kommissionen* har i sine bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler nedlagt følgende påstand:

— begæringen om foreløbige forholdsregler forkastes.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — De sagsøgende selskabers bemærkninger

De sagsøgende selskaber har anført, at der ikke kan ventes at falde dom i hovedsagen inden udgangen af 1. kvartal 1981 eller endog, i tvivlstilfælde, ikke inden udgangen af 2. kvartal 1981, for hvilket der på ny skal henholdsvis fastsættes og meddeles referenceproduktion og produktionskvoter. I denne situation har de valget mellem enten at blive stående ved de fastsatte kvoter, som de anser for retsstridige, eller at overskride dem, med den følge at Kommissionen i medfør af artikel 9 i den generelle beslutning pålægger dem betydelige bøder.

Såfremt de sagsøgende selskaber overholder de fastsatte produktionskvoter, bliver deres produktion ca. 20 % lavere end den produktion , de har ret til ifølge en traktatsmedholdelig kvotaordning, hvilket får alvorlige økonomisk-finansielle samt sociale og beskæftigelsesmæssige konsekvenser. Denne lavere produktion vil økonomisk være ensbetydende med en yderligere forringelse af driftsresultatet for virksomheden, idet de faste omkostninger, der er særlig store i denne form for industrivirksomhed, skal dækkes af en endnu mindre produktion. For så vidt beskæftigelsen angår må selskabet Röchling-Burbach og Neunkircher Eisenwerk AG efter allerede at have haft en betydelig arbejdsfordeling foretage omfattende afskedigelser. Og de beskæftigelsesproblemer, som dette vil give anledning til, vil ikke længere som i forbindelse med strukturomlægningsprogrammer kunne imødegås ved sociale foranstaltninger, idet virksomhederne ikke råder over de hertil nødvendige midler.

Dersom omvendt de sagsøgende selskaber for at undgå disse alvorlige følger skulle beslutte sig for i begrænset omfang at overskride produktionskvoterne, ville de økonomiske byrder som følge af de høje bøder, der måtte påregnes, være lige

så alvorlige. Selv om Domstolen senere i hovedsagen helt eller delvis måtte give de sagsøgende selskaber medhold i deres påstande, vil det være umuligt at udligne det produktionsunderskud, der nu opstår. Hvad der ikke produceres i første kvartal 1981 vil være endeligt tabt for de sagsøgende selskaber.

I øvrigt er Fællesskabets interesse i en nøje overholdelse af produktionskvoterne ikke så stor, at den ville hindre en begrænset forhøjelse for første kvartal 1981. I den generelle beslutnings artikel 14 bestemmes, at Kommissionen om fornødent kan tilpasse bestemmelserne i beslutningen, såfremt foranstaltningerne til dens gennemførelse medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed. Det har gentagne gange parterne imellem været drøftet, om artikel 14 skulle anvendes, men Kommissionen har hidtil ikke kunnet beslutte sig til at anvende den. Der er herved ikke blot tale om et fejlskøn, idet Kommissionen ikke, som den var forpligtet til, har benyttet den skønsbeføjelse, den besidder i henhold til artikel 14; der foreligger også en passivitet, der gør det nødvendigt at træffe en foreløbig forholdsregel for at undgå et uopretteligt tab for de sagsøgende selskaber. Ved en sådan foreløbig forholdsregel kan der under alle omstændigheder henses til kriterierne i artikel 14 i et sådant omfang, at de sagsøgende selskaber bliver i stand til at overvinde de alvorligste overgangsvanskeligheder.

B — Sagsøgtes bemærkninger

Kommissionen har anført, at den er klar over de vanskeligheder, som et stort antal stålværker befinder sig i, og at den forstår, at virksomhederne benytter sig af alle til rådighed stående midler for at opnå, at der fastsættes højere kvoter. Dette er baggrunden for, at den anvender kvotasystemet med den største påpasselighed og herved hele tiden opretholder kontakten til virksomhederne. De anmodninger om forhøjelse af produktionskvoterne, der i slutningen af 1980 blev fremsat af de sagsøgende selskaber, har imidlertid efter nærmere prøvelse måttet afvises som ubegrundede. I øvrigt har de sagsøgende selskaber ikke anfægtet kvotafastsættelsen for koncernen for fjerde kvartal af 1980, og Kommissionen er overrasket over, at de for så vidt angår første kvartal af 1981 anfægter en metode, som de har accepteret for sidste kvartal af 1980.

Hvis de sagsøgende selskabers begæring om foreløbige forholdsregler skal kunne admitteres, skal de godtgøre, at forholdsreglerne:

a) ikke foregriber Domstolens afgørelse af hovedsagen;

b) umiddelbart forekommer berettigede af faktiske og retlige grunde;

c) er uopsættelige, dvs. nødvendige for at undgå uoprettelig skade.

Ad a) De begærede forholdsregler foregriber Domstolens afgørelse af hovedsagen.

Af begæringen om foreløbige forholdsregler fremgår, at de forholdsregler, der er tale om, foregriber Domstolens afgørelse af hovedsagen. Formålet er nemlig gennem en hastesagsprocedure at få medhold i påstandene i hovedsagen for to tredjedels vedkommende. En foreløbig foranstaltning af denne art ville i realiteten være en endelig forholdsregel; når en produktion, der ikke har kunnet gennemføres, ikke kan udlignes, vil det så meget mere være udelukket at slå en streg over en allerede gennemført produktion. At gøre forholdsregler afhængig af, at der stilles sikkerhed, er på den anden side heller ikke nogen

brugbar udvej, idet de sagsøgende selskaber mener, at byrden herved bliver ligeså tung.

Ad b) De begærede foreløbige forholdsregler forekommer ikke umiddelbart berettigede af faktiske og retlige grunde.

Artikel 1, stk. 3, i den generelle beslutning indeholder ikke nogen definition af virksomhedsbegrebet, men angiver alene, hvem reglerne om den omhandlede ordning er rettet til. Angivelsen af grupper af virksomheder medfører ikke nogen forskelsbehandling, hvorimod ulige behandling af økonomiske enheder alt efter deres retlige status ville være udtryk for en forskelsbehandling. Arbedgruppen har i øvrigt selv påberåbt sig artikel 1, stk. 3, og anmodet om forhøjelser af kvoterne for produktgruppe III og for råstål, hvilke forhøjelser er blevet bevilget for fjerde kvartal af 1980.

Kommissionen har for så vidt angår beregningen af referenceproduktionen samt af de produktionskvoter, som de sagsøgende selskaber gør krav på, bemærket, at den hidtil ikke har fundet anledning til at kontrollere de anførte tal eller de forhold, de grundes på. Men der kan kun næres den allerstørste betænkelighed ved så store forhøjelser. Såfremt de øvrige grupper af virksomheder og de virksomheder, der ejer flere fabrikker, gjorde krav på noget tilsvarende, ville det være ensbetydende med et sammenbrud for hele kvotasystemet. Det må ikke glemmes, at systemet hviler på en ligelig fordeling af de påregnelige behov, og at de forhøjelser, der bevilges en virksomhed, betyder tilsvarende nedsættelser for samtlige virksomheder.

Artikel 14 i den generelle beslutning har endelig ikke til formål at give nogle virksomheder særlige fordele, men tværtimod at afværge de uforholdsmæssigt store byrder, som anvendelsen af den generelle beslutning kunne påføre visse virksomheder, uden dog at sætte målene for kvotaordningen over styr.

Ad c) Der foreligger ikke omstændigheder, der medfører uopsættelighed.

De sagsøgende selskaber har ifølge Kommissionen ikke godtgjort, at de begærede forholdsregler er nødvendige for at undgå uoprettelig skade. De skal efter deres oplysninger om, at de fastsatte kvoter medfører en direkte trussel for 2 500 til 3 000 arbejdspladser, fremlægge yderligere beviser, nemlig dels for, at de forhøjede produktionskvoter kan udnyttes fuldt ud, dels for, at hele den forhøjede produktion kan afsættes.

Kommissionen har i det hele bestræbt sig på at undgå yderligere afskedigelser samt nye økonomiske byrder. Men den finder ikke, at forhøjelse af nogle virksomheders kvoter er et passende middel til gennemførelse af disse mål. Kvotasystemet hviler på en tidsmæssigt begrænset fordeling samtlige virksomheder imellem af den produktion, der vil kunne afsættes.

Kommissionen har endelig oplyst, at Arbed-gruppens referenceproduktion og dermed dens produktionskvoter — for at undgå forsyningsvanskeligheder for visse traditionelle aftagere af specialprodukter — er blevet forhøjet for fjerde kvartal af 1980 med henholdsvis 34 000 ton for råstål og 27 200 ton for valsede produkter i gruppe III. Kommissionen vil snarest tage stilling til andre af Arbedgruppen fremsatte anmodninger om tilsvarende forhøjelser for første kvartal af 1981.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har efter behørig indkaldelse afgivet indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler i retsmødet den 19. februar 1981.

Grunde

1 Ifølge artikel 39 i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab har indbringelse af sager for Domstolen ingen opsættende virkning. Domstolen kan dog, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning. Den kan endvidere foreskrive alle andre nødvendige foreløbige foranstaltninger.

2 Ifølge artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement er det en betingelse for udsættelse af fuldbyrdelsen og for at træffe afgørelse om foreløbige forholdsregler, at der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og grunde, ifølge hvilke nødvendigheden af sådanne forholdsregler forekommer umiddelbart berettiget.

3 Ved generel beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) blev der indført et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien. Ifølge artikel 2, stk. 1, i denne beslutning fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for fire grupper valsede produkter.

4 Ifølge beslutningens artikel 3 fastsætter Kommissionen disse kvoter for hver virksomhed »på basis af denne virksomheds referenceproduktion som omhandlet i artikel 4 'og' ved på referenceproduktionen at anvende reduktionssatserne som omhandlet i artikel 5«. I beslutningens artikel 1, stk. 3, bestemmes dog, at »en gruppe af virksomheder, som er koncentreret i henhold til traktatens artikel 66« med hensyn til fastsættelse af både referenceproduktion og de deraf afledte produktionskvoter, »betragtes som en enkelt virksomhed, selv om disse virksomheder er beliggende i forskellige medlemsstater«.

5 Kommissionen har betragtet virksomhederne Arbed SA, Luxembourg, Métallurgique et Minière de Rodange-Athus SA, Rodange, Sidmar, Gent (Belgien), Stahlwerke Röchling-Burbach GmbH, Völklingen, Neunkircher Eisenwerk AG, Neunkirchen, Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen, Eschweiler Bergwerksverein-Hüttenbetriebe, Eschweiler/Aue, og Trefil-Arbed Drahtwerk Köln GmbH, Köln (Forbundsrepublikken Tysk-

land), som en gruppe af virksomheder i den nævnte artikels forstand og har ved beslutning af 19. december 1980 fastsat produktionskvoterne for alle virksomhederne i gruppen som følger:

Kvota 1. kvartal 1981 — i ton	
Valsede produkter	
Gruppe I	704 680
Gruppe II	9 297
Gruppe III	353 179
Gruppe IV	704 215
I alt I-IV	1 771 371
Råstål	2 276 678

6 Ved stævning registreret den 4. februar 1981 har tre af gruppens virksomheder, nemlig Arbed SA, Röchling-Burbach og Neunkircher Eisenwerk, anlagt sag i medfør af EØF-traktatens artikel 33 med påstand om i det væsentlige annullation af den individuelle beslutning af 19. december 1980, i det omfang der ikke fastsættes større referenceproduktion og produktionskvoter end dem, der er givet meddelelse om for første kvartal af 1981.

7 Søgsmålet støttes i det væsentlige på, at artikel 1, stk. 3, i den generelle beslutning er i strid med EKSF-traktatens artikel 4, litra b), artikel 58, stk. 2, samt artikel 80, idet en gruppe af virksomheder med henblik på gennemførelsen af kvotasystemet betragtes som en enkelt virksomhed. Kommissionen hævdes på grundlag heraf ved beregningen af referenceproduktionen og de deraf afledte produktionskvoter retsstridigt at have sammenlagt referenceproduktionen for de forskellige virksomheder i gruppen. Den eneste traktatmedholdelige metode skal gå ud på at fastsætte referenceproduktionen og produktionskvoterne for hver enkelt virksomhed.

8 De sagsøgende selskaber har videre anført, at denne sidste beregningsmetode, dvs. for hver enkelt virksomhed, for det første ville have medført, at referenceproduktionen for virksomheder i gruppen sammenlagt ville have været 54 252 ton højere pr. kvartal end den, der er fastsat for hele gruppen, og at produktionskvoterne for de samme virksomheder herefter under ét ville have været 39 245 ton større end de produktionskvoter, gruppen har fået tildelt for første kvartal af 1981.

9 Denne metode ville desuden have medført, at de sagsøgende selskaber Arbed og Neunkircher Eisenwerk ville have opfyldt betingelserne for at kunne påberåbe sig artikel 4, nr. 5, i den generelle beslutning, hvorefter der i tilfælde af omstrukturering i en virksomhed kan foretages en forhøjelse af kvoterne. Denne forhøjelse ville for valsede produkter for første kvartal af 1981 for Arbed være på mere end 210 000 ton og for Neunkircher Eisenwerk på ca. 34 000 ton.

10 Anvendelsen af nævnte metode ville endelig have medført, at det sagsøgende selskab Röchling-Burbach GmbH kunne have påberåbt sig nr. 3 i nævnte artikel 4, hvorefter kvoterne også kan forhøjes i forhold til den alene på grundlag af artikel 4, nr. 1, beregnede mængde. Den herved opnåede forhøjelse ville for første kvartal 1981 være på ca. 131 000 ton for valsede produkter og på ca. 163 000 ton for råstål.

11 Begæringen om foreløbige forholdsregler er fremsat for at opnå, at det pålægges Kommissionen at forhøje produktionskvoterne med to tredjedele af de i hovedsagen krævede forhøjelser.

12 Parterne er ikke uenige om, at de tre sagsøgende selskaber tilhører en gruppe af virksomheder, som er koncentreret i traktatens artikel 66's forstand. Heraf følger, at Kommissionen i relation til reglen i artikel 1, stk. 3, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF ikke har udøvet en skønsmæssig beføjelse, men derimod automatisk har anvendt de kriterier, der præcist og detaljeret er fastlagt i artiklerne 3, 4 og 5 i nævnte generelle beslutning. Begæringen sigter således på at opnå, at der som en foreløbig forholdsregel i et enkeltstående tilfælde gøres en undtagelse fra den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, således at der for de virksomheder, der er tale om, ved fastsættelsen af kvoterne anvendes andre kriterier end dem, der finder anvendelse på alle de virksomheder i jern- og stålindustrien, der ligesom disse tilhører en gruppe i den generelle beslutnings artikel 1, stk. 3's forstand. Den opfattelse, der ligger til grund for begæringen, går ud på, at selve den nævnte artikel 1, stk. 3, der er hjemmelen for den individuelle beslutning, der anfægtes i hovedsagen, er retsstridig.

13 Af artikel 39 i EKSF-traktaten og artikel 83 i procesreglementet samt af Domstolens faste praksis fremgår, at foranstaltninger af denne karakter kan træffes under en sag om foreløbige forholdsregler, såfremt det godtgøres, at

nødvendigheden heraf umiddelbart forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde, såfremt der foreligger uopsættelighed, hvilket vil sige, at forholdsreglerne skal træffes og virke i overensstemmelse med deres indhold allerede før Domstolens afgørelse af hovedsagen for at undgå alvorlig og uoprettelig skade, og såfremt de er foreløbige i den forstand, at de ikke foregriber afgørelsen af hovedsagen og altså ikke er udtryk for en endelig stillingtagen til de i denne omtvistede faktiske eller retlige omstændigheder og ej heller på forhånd ophæver retsvirkninger af den afgørelse, der senere skal træffes i denne.

14 Det har i relation til kriteriet vedrørende en alvorlig og uoprettelig skade kunnet konstateres, at referenceproduktionen og dermed produktionskvoterne, selv hvis de sagsøgende selskabers synspunkt vedrørende anvendelsen af artikel 4, nr. 1, i den generelle beslutning blev lagt til grund, for samtlige virksomheder i den gruppe, de sagsøgende selskaber tilhører, kun forhøjedes med henholdsvis 54 252 ton og 39 245 ton for første kvartal 1981. I en senere meddelelse fra de sagsøgende selskaber er det endog oplyst, at forhøjelsen for dem kun bliver på 2 260 ton. En sådan forskel kan, fordelt på tre måneder, ikke anses for egnet til at forvolde så store virksomheder, som dem de sagsøgende selskaber driver, alvorlig og uoprettelig skade.

15 Med hensyn til de sagsøgende selskaber Arbed's og Neunkircher Eisenwerk's argument om, at de gennem afslaget på at give dem status som særskilte virksomheder fratages den fordel, der følger af anvendelsen af artikel 4, nr. 5, skal det fastslås, at disse to sagsøgende selskaber ikke har godtgjort, at en forholdsregel som den begærede er umiddelbart berettiget af faktiske og retlige grunde.

16 Kommissionen har udtrykkeligt afvist, at disse to virksomheder, selv hver for sig, kan påberåbe sig nævnte nr. 5.

17 Af ordene i denne bestemmelse fremgår endvidere, at den kun kan anvendes, når to betingelser samtidig er opfyldt; for det første skal den samlede produktion af de fire grupper valsede produkter i en referenceperiode ligge under produktionen i samme kvartal af 1974, og for det andet skal virksomheden for det regnskabsår, som afsluttes i 1979, have »haft et overskud, som er opført i årsberetningen eller anmeldt til de nationale offentlige myndigheder, hos hvem virksomheders årsregnskaber deponeres«.

18 Om de sagsøgende selskaber opfylder navnlig den anden af disse betingelser er et i den grad omtvistet spørgsmål, at det ikke, som det er nødvendigt for at kunne træffe en foreløbig forholdsregel, kan antages, at betingelsen umiddelbart, retligt og faktisk må betragtes som opfyldt.

19 På samme måde forholder det sig med hensyn til det sagsøgende selskab Röchling-Burbach's argument om, at afslaget på at give det status som særskilt virksomhed afskærer det fra at drage fordel af artikel 4, stk. 3, i den generelle beslutning. Anvendelsen af den særlige i artikel 4, nr. 3, fastlagte ordning, er betinget af, at Kommissionen fastslår, at »den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten for en virksomhed for tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 ligger 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979«

20 Kommissionen har udtrykkeligt afvist, at dette selskabs situation er en sådan, at det kan påberåbe sig nævnte bestemmelse, også selv om selskabet betragtes isoleret. Efter Kommissionens opfattelse ligger Röchling-Burbach's gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten for valsede produkter ikke 10 procentpoint under den i nævnte nr. 3 omhandlede gennemsnitlige udnyttelsesgrad, hvilket udelukker, at bestemmelsen kan anvendes. Det sagsøgende selskab har derimod henvist til, at dets produktion af råstål har en sådan størrelse, at det kan stille krav om en forhøjelse af produktionskvoterne både for råstål og for valsede produkter, selv om det for de sidstnævnte produkter krævede 10 procentpoint lavere niveau ikke er nået.

21 Parternes tvist om fortolkningen af artikel 4, nr. 3, gælder væsentlige punkter i bestemmelsen. Det kan under disse omstændigheder ikke anerkendes, at det sagsøgende selskab har godtgjort, at den som en foreløbig forholdsregel begærede delvise anvendelse af nævnte nr. 3 umiddelbart er berettiget af retlige og faktiske grunde.

22 De sagsøgende selskaber har henvist til de økonomiske og beskæftigelsesmæssige konsekvenser, som de utilstrækkelige produktionskvoter, der er tildelt dem, efter deres opfattelse indebærer. De har dog herved kun udtalt sig helt i almindelighed, således at det ikke er muligt at fastslå, at de opførelser og ulemper, som de udsættes for, er af en anden størrelsesorden end dem, der nødvendigvis følger af gennemførelsen af et kvotasystem for samtlige virksomheder i jern- og stålindustrien og navnlig for de talrige andre virksomhedsgrupper, på hvilke artikel 1, stk. 3, er blevet anvendt.

23 Af de anførte grunde kan begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

24 Det skal imidlertid bemærkes, at der i en sag som den foreliggende, der drejer sig om økonomiske foranstaltninger, som virker særligt indgribende, men som skal afløse hinanden i en række på hinanden følgende korte tidsrum, består en risiko for, at afgørelsen i hovedsagen som følge af den tid, den kræver, ikke kan give et retligt fuldt ud tilfredsstillende resultat. Selv om dette ikke kan begrunde en afgørelse om foreløbige forholdsregler, der går videre end forudsat for denne procedureform, skal parterne dog opfordres til i fællesskab at undersøge, om denne risiko i videst muligt omfang kan afværges ved hjælp af de muligheder, der i henhold til artikel 41, stk. 1, i Domstolens procesreglement foreligger for at fremskynde skriftvekslingen.

Sagens omkostninger

25 Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

før anden afgørelse træffes:

1. **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

2. **Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.**

3. **Parterne opfordres til i fællesskab at undersøge muligheden for at gennemføre en summarisk skriftveksling for at fremskynde behandlingen af hovedsagen.**

Således bestemt i Luxembourg den 26. februar 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident